

1

SVEN EMANUEL GIK med ujævne skridt hen ad Fjällgatan, mens han mumlede højt for sig selv. Han ignorerede dem, der veg til side, når de så ham, og standsede for at stampe hårdt i jorden med de store støvler. Jo, avispapiret lå, hvor det skulle, som en varm væg mod støvlernes inderside. Han strammede halstørklædet om sin tyndhårede isse, blæste varm luft ud mellem hænderne og gik videre. Måske mente de mennesker, han mødte, at hans påklædning var en smule overdreven til den lune efterårsaften, men de skulle sikkert hjem til deres varme lejligheder.

Sven Emanuel så sig om og satte farten op. Til venstre glimtede neonlysene over Strömmen, og han ville have kunnet tælle alle byens kirketårne og radiomaster, men han havde ikke tid til den slags. Ingen måtte komme før ham og opdage hans hemmelighed. Det var hans sted, og ingen måtte tage det. Han havde ikke sovet så godt, siden de lukkede afdelingen. Men så havde nogle unge mennesker fundet stedet, og af og til sad de der den halve nat, mens Sven Emanuel ventede i buskene et stykke væk.

“Fandens til rakkerpak,” mumlede han og greb fastere om de to plasticposer. For enden af gaden drejede han til højre og fortsatte med små, hurtige skridt mod Ersta diakonissestiftelse. Han gik frem til hvælvingen, der førte ind til den lille gård, og kneb øjnene sammen mod kulden. Det var déroppe. Den varme luft strålede ud fra varmluftkanalen over den slidte metalplade, der lige præcis var stor nok til at sove på. Han havde vænnet sig til den svage brummen og syntes næsten, den var hyggelig. Over den var der et tag, der beskyttede mod regn og holdt stedet frit for sne og fugt. En

gang imellem kom de og tømte skraldespandene, men det forstyrrede ham sjældent, og som oftest bemærkede han det knap nok.

Så fik han øje på manden under lygten, det eneste oplyste sted i gården. Sven Emanuel granskede ham fra top til tå og følte, hvordan hans mave krympede sig sammen af nervøsitet. Mandens frakke var slidt, det grå hår så ud, som om han selv klippede det, og skoene var sprukket langs den ene sål. Ansigtet var furet, som havde det holdt til vejr og vind alt for længe. En skide hjemløs, og nu var han sikkert på vej mod samme sted.

Da Sven Emanuel forsigtigt kom nærmere, gav det først et sæt i den fremmede, og han hævede den ene arm som for at forsvare sig. Så smilede han og blinkede venligt. Måske for at skjule, hvor bange han netop var blevet. Han havde en dårlig fortand, og der var glimt af en klodset metalbro i den ene side af munden. Han var rank i ryggen, og blikket flakkede ikke; han bevægede sig, som var han vant til at blive taget alvorligt. Sven Emanuel mente, han mindede lidt om hans gamle skolelærer, og syntes instinktivt om ham. Der var ingen grund til at være urolig, manden var ikke på jagt efter et sted at sove.

Han kiggede over Sven Emanuels skulder hen mod den mørke porthvælving.

“Venter du på nogen?” spurgte Sven Emanuel.

Den fremmede svarede ikke, men betragtede ham tankefuldt, før han med hænderne lod ham forstå, at han ikke forstod noget. Sven Emanuel indså pludselig, at manden ikke var fra Sverige, og da han i vildrede begyndte at trække hen mod bakken, nikkede den udenlandske herre opmuntrende. Så vendte manden sig om og så over mod hvælvingen, som kunne han ikke lade være. Det må være en meget vigtig person, han venter på, tænkte Sven Emanuel.

Godt oppe ad bakken tjekkede han en sidste gang, at ingen fulgte efter ham. Han dukkede sig bag et buskads og kiggede ned mod terrassen. Den venlige udlænding stod stadig under lygten, og ansigtet blev oplyst, så Sven Emanuel tydeligt kunne skelne

ansigtstrækkene. Manden smilede ikke længere. Sven Emanuel fulgte hans blik og var lige ved at råbe højt, da han fik øje på den ensomme skikkelse som en skygge henne ved hvælvingen. Manden i den slidte frakke så sig om og begyndte at gå hen mod stakittet langs skråningen, og Skyggen ved hvælvingen bevægede sig i samme retning. Det var, som om de var enige, som om de havde ventet meget længe på hinanden.

Skyggen vendte sig hurtigt om, som for at sikre sig, at de var alene. Sven Emanuel dukkede sig, men betragtede stadig de to skikkelser. Han havde set Skyggens øjne før, det dømmende blik der så alt og huskede alt. Tankerne hvirvlede rundt i hovedet, og pludselig ville han skribe højt, løbe ned og advare sin ven i den slidte frakke. Men i stedet vendte han sig om og stak af i den modsatte retning, hen over bakken mod det sikre sted, som kun han kendte.

2

BAG GLASRUDEN GLOEDE vagten mistænksomt på ham, men Tobias Meijdens sank dybere ned i den store lædersofa i rådhus-hallen. Han bladrede tilsyneladende distraet i en brochure og viste intet tegn på at føle sig generet af vagtens opmærksomhed.

Samtlige kommunalbestyrelsesmedlemmer var allerede gået forbi, det vidste han. De havde ingen anelse om, at manden i tweedjakken med det halvlange, lidt uredte hår vidste så meget om dem. De seneste uger havde han memoreret deres udseende, partitilhørsforhold, civile arbejde samt små, interessante detaljer om deres hjertesager og indbyrdes forhold. Tilbage deroppe var kun den embedsmand, der havde fremlagt sin rapport. Havde han allerede gættet, at Meijdens ventede, og var smuttet ud ad bagdøren? I så fald måtte han opsøge ham hjemme i stedet. Meijdens havde stadig ikke vænnet sig til den side af jobbet, men der var ikke noget at gøre ved det. Ikke som situationen var.

Hele huset virkede øde, men langt borte hørtes lyden af skridt, der kom nærmere. Da manden kom ned ad trappen, genkendte Meijdens ham straks trods afstanden og den dårlige belysning. Frakken flagrede om hans ben, mappen svingede nervøst i hans greb, og blikket flakkede til alle sider. Stakkels fyr, tænkte Meijdens. Men han rørte sig ikke fra sin plads i sofaen.

Da manden var ud for Meijdens, standsede han, kastede et blik på vagten og derefter på Meijdens. Så fortsatte han, som om de aldrig havde set hinanden før. Meijdens lod et par sekunder gå, før han rejste sig og gik ud på gaden. I den anden ende af torvet indhentede han manden, der vendte sig om:

“Du må være sindssyg. Fatter du ikke, hvad der vil ske, hvis nogen ser os?”

Tanken om, at nogen skulle kende Meijdens og identificere ham som journalist, var på mange måder smigrende, men han lod den passere.

“Jeg har ringet til dig og efterladt beskeder. Vi må have en bekræftelse af det, vi talte om.”

Den anden vendte sig væk og mumlede noget uhørligt.

“Vi har egentlig alt, hvad vi har brug for,” fortsatte Meijdens, “men jeg vil give dig muligheden for at kommentere og bekræfte det, du allerede har fortalt.”

Meijdens ventede et par sekunder. “Vi kan vel gå et eller andet sted hen, og så kan jeg fortælle, hvad vi ved.”

Han vidste, det var et uimodståeligt tilbud til en, som formodentlig ikke havde tænkt på andet de seneste dage.

* * *

Meijdens granskede ham tankefuldt, da de havde sat sig på torvets lille café. Johan Sjøhage var landets yngste kommunaldirektør og blev betragtet som en opstigende stjerne i sit parti. Nogle og tredive år og i enhver henseende Meijdens' modsætning. Sjøhages korte hår var velfriseret, hans påklædning korrekt, og smilet til caféens personale var anstrengt, men charmerende.

Meijdens tog en mappe op af sin slidte skuldertaske. Den var forsynet med et omfattende indeks og små sedler i forskellige farver og så fuld af dokumenter, at den bugnede. Sjøhage stirrede opgivende, måske indså han, at det, han frygtede mest af alt, befandt sig mellem alle papirerne. Måske blev han også forbavset over kontrasten mellem ordenen og Meijdens' øvrige fremtoning.

Da Meijdens tog sin notesbog frem af jakkens inderlomme, konstaterede han i forbigående, at bindet var sprækket endnu en bid. Det var der ikke noget at gøre ved. Egentlig havde han ikke brug for mappen eller sine notater, de var blot rekvisitter. Hver eneste

lille detalje, han havde fundet de sidste måneder, lå nydeligt sorteret i hans exceptionelle hukommelse.

“Okay, her er, hvad vi ved.”

Han redegjorde roligt og sagligt for de oplysninger, han havde fundet frem, og de konklusioner, han havde draget. Små, obskure og flere år gamle rapporter i diverse kommunale forvaltninger, udtalelser fra en række lavere rangerende embedsmænd og oplysninger fra andre kilder i kommunen. Han vidste, at Sjøhage ville respektere kendsgerninger og struktur. Det var en del af hans natur, men af og til afbrød han for at spørge, hvem der havde sagt hvad. Meijtsens smilede blot venligt som svar og fortsatte målrettet og metodisk til det afgørende punkt et år tidligere, hvor manden, der nu sad og svedte over for ham, havde givet forvaltningen ordre om helt nye forretningsgange. Det planlagte rekreatiomsområde ved siden af jollehavnen skulle laves om til et boligkompleks, og handelen skulle varetages direkte af kommunalbestyrelsen. En rigtig snusket historie, som læserne af *7Plus* ville elske.

Sjøhage havde tilsyneladende udviklet en slags tics de seneste dage, som om hans rustning var revnet en anelse under næsefløjen og havde blottet et skælvende indre.

Meijtsens tav og så på uret. Alt afhæng af, hvad Sjøhage nu ville sige. Meijtsens' fingre, der greb om pennen, blev hvide. Kom nu, fortæl. Han skulle bruge bekræftelsen i dag, det var redaktionsledelsens ultimatum.

“Da vi talte sammen for seks måneder siden ...”

“Jeg troede, du var taxichauffør.”

“Jeg var taxichauffør. Du sagde, du havde fået nye instruktioner. Vi tror, vi ved fra hvem, og vi er næsten sikre på hvorfor.”

“Det eneste, jeg sagde, var, at jeg var træt af politikere. Og at jeg ville se jollehavnen, mens den stadig eksisterede. Det var bare fuldemandssnak.” Hans blik klæbede ved mappen. “Hvor lang tid har du egentlig brugt på at grave alt det der frem?”

Det var et relevant spørgsmål, og Hanna havde stillet det flere gange de sidste måneder. Også hans nyhedschef havde spurgt.

Men Meijtsens fandt ingen grund til at komme ind på det nu.

“Jeg har nemlig tjekket dig, at du ved det,” kom det fra Sjøhage. “Af journalerne kan jeg se, at nogen har bedt om hundredvis af rapporter, og jeg ved, at du har kontaktet mindst en snes embedsmænd.”

Meijtsens studerede sine hænder. Det lød meget rigtigt.

“Og du er ikke engang rigtigt ansat på den avis.”

Det var tydeligt, at dette ikke ville komme til at fungere. Sjøhage ville bare sætte hælene endnu hårdere i jorden. Meijtsens skvulpede de sidste dråber kaffe rundt i koppen og undrede sig over Sjøhages loyalitet, skønt han uden tvivl måtte føle sig både snydt og udnyttet. Hvis alt var, som Meijtsens havde mistanke om.

Han havde levet og åndet med Sjøhage de sidste uger, og alligevel var manden foran ham stadig en psykologisk gåde. Meijtsens var nærmest ved et tilfælde faldet over hans kirkelige baggrund, for Sjøhage havde forladt forældrenes strenge tro allerede som teenager for at vie sit liv til politikken og partiet. Han kunne ikke lade være med at spekulere på hvorfor, og hvad Sjøhage mente om det nu.

“Jeg har allerede materiale til en glimrende artikel. Men jeg er ikke selv tilfreds. Der mangler noget.”

Sjøhage spurgte ikke, hvad det var; det vidste han. Meijtsens ventede.

“Jeg vil skrive den sande historie,” sagde han til sidst.

Sjøhage stirrede ned i bordet. “Jeg kan ikke. Det ville ikke være rigtigt. Du har ingen anelse om, hvilke konsekvenser det ville få.”

Meijtsens lænede sig frem og dæmpede stemmen. I de følgende dage skulle han overbevise sig selv om, at det blot var et øjeblikks indskydelse.

“Men skulle I også komme til at lide for retfærdigheden, er I salige. Frygt ikke, hvad de frygter, nær ingen rædsel.”

Sjøhage så forbløffet op. Det var, som om hver muskel slappestes i ansigtet, som om al viljestyrke omsider veg.

Meijtsens startede båndoptageren.

Der gik nok et halvt minut, før Sjöbage sagde noget. Derefter fortalte han med monoton stemme om, hvordan han selv – og helt på egen hånd – havde tvunget Projekt Skärgårdsstaden igennem. Meijstens indskød spørgsmål, kom med indvendinger og påpegede selvmodsigelser. Men det nyttede ikke. Sjöbage havde besluttet sig.

Meijstens var mest af alt forundret over detaljerigdommen i den unge kommunaldirektørs redegørelse. Han måtte have forberedt det her omhyggeligt, som en sidste udvej, hvis intet andet fungerede. Da Sjöbage var færdig, rejste han sig og gav ham hånden. Stift, som en sørgende ved en begravelse. Meijstens gjorde et sidste forsøg på at overtale ham. Han holdt fast i Sjöbages hånd og lagde sin anden hånd på hans skulder. Det her var idiotisk, forklarede han. Ingen ville takke ham. Men Sjöbage gjorde sig fri af hans greb og forsvandt ud i efterårsmørket.

Da Meijstens nogle minutter senere forlod cafeen, var det begyndt at regne, og med tasken over hovedet løb han hen til den nærmeste telefonboks. Han tastede nummeret til redaktionen. Monica meddelte, at nyhedschef Bertil Andersson var optaget i telefonen. Meijstens ventede. Han havde forberedt konfrontationen med Sjöbage i flere uger, gennemgået forskellige scenarier, og hvordan han skulle håndtere dem. Men intet havde kunnet forberede ham på det, der netop var foregået. Efter nogle minutter hørtes en hvæsen i den anden ende.

“Ja?”

“Det er Meijstens.”

“Det ved jeg. Har du fået bekræftelsen?”

Meijstens mindedes den hule stemme, som om al livskraft var blevet suget ud af Sjöbage. Han havde brug for tid til at tænke.

“Jeg har historien.”

“Og koblingen til kommunalbestyrelsen? Kunne han bekræfte den?”

Regnen trommede mod telefonboksen. Han mindedes noget,

som hans gamle vejleder Jakub havde sagt. Noget om sandheden som løgnens grimme søster. Formodentlig lød det bedre på tjek-kisk.

“Hallo, Meijtens?”

“Koblingen er der.” Han kunne høre nyhedschefens opfølgende spørgsmål, mens han lagde røret på.

* * *

Meijtens tørrede forruden for fugt med jakkeærmet og satte vinduesviskerne på højeste hastighed. Han havde naturligvis flere gange forsøgt at få et længere interview med borgmesteren, men det var aldrig blevet til mere end et par forjagede minutter mellem to møder. *Umuligt at finde et hul i kalenderen, forstår du. En ren embedsmandssag, snak med Sjöhage om det.* Hvad han mente var, at Meijtens var for ubetydelig og hans beviser for svage. Kommunalbestyrelsen havde sørget for at holde ryggen fri. *Var det 7Plus, du sagde, at avisen hed? En slags ugeblad?* Bertil Andersson var røget helt op i loftet. “Find den forbandede sammenhæng, du lovede mig, så skal vi nok få ram på dem. Ellers så slipper vi sagen.”

Dengang havde ingen regnet med, at Sjöhage, af grunde som Meijtens kun delvis forstod, selv ville påtage sig hele skylden. Beretningen var desuden så genialt formuleret, at det ikke var noget problem at finde kendsgerninger, der understøttede den. Hvis man ønskede det. Men i tankerne gennemgik han snørklede referater, mærkelige sammentræf og skræmte udtalelser fra underordnede embedsmænd, der ikke ville citeres. Sammenhænge der førte et helt andet sted hen. Til selvtilstrækkelige politikere der sad lidt for sikkert i sadlen og tog sig lidt for mange friheder.

Han trommede irriteret på rattet. Bertil Andersson ville blive på redaktionen et par timer mere. Hvis han skyndte sig, ville de have god tid til at diskutere, hvordan artiklen skulle skrives, men det var det sidste, Meijtens ønskede lige nu. Han var nødt til at vinde

tid for at vise, at han kunne skrive historien på sin egen måde.

Ved Stadsgårdskajen stod flere politibiler og en ambulance opmarcheret i vejkanten. En ulykke? Eller noget større? Meijters standsede og tændte katastrofeblinket. Hvis han først ankom på redaktionen, når alle var gået hjem, havde han brug for en god undskyldning, og denne kunne være lige så god som enhver anden. Redderne lukkede ambulancens døre og kørte af sted. Betjentene kiggede op mod klippeafsatsen og talte med nogen over radioen. Han var helt med. Og deroppe måtte der være en overordnet politimand, der vidste mere.

Han kørte op på bakken og parkerede uden for Ersta diakonissestiftelsen, hvorefter han gik gennem porthvælvingen og ind i den svagt oplyste gård. Skoene svappede på den bløde gangsti, og blikket vandrede langs kanten af skrænten foran ham. Der var et stålrækværk, men det var ikke særlig højt. Havde den forulykkede forsøgt at balancere og var derefter tumlet ned ved et uheld? Meijters skulle netop til at gå hen til et par uniformerede betjente, der var ved at spærre området af, da han hørte en stemme bag sig.

“Kan jeg hjælpe dig med noget?”

Han vendte sig og fik øje på en skikkelse, som enhver journalist i Stockholm med respekt for sig selv ville genkende. Kriminalkommissær Tilas var høj og så rank i ryggen, at det næsten virkede unaturligt. Hans gråsprængte hår var kortklippet og tilbagestrøget. Meijters fortalte, hvem han var, og rakte ham sit kort, som Tilas ignorerede.

“Jaså, en af Anderssons håndlangere.” Hans mundvige fortrak sig en anelse, måske var det et smil. Man sagde, at Tilas var en af Anderssons kilder, og at deres forbindelse var tyve år gammel.

“Hvad er det her, en ulykke eller et selvmord?”

En gadelygte oplyste Tilas' ansigt, og de skarpe linjer omkring næsen og hagen så ud, som var de hugget i sten. Vinden forsøgte at få fat i den mørke frakke, men den gav sig ikke. Tilas rettede på håret, og Meijters bemærkede, at hånden skælvede. Han minde-

des, at han havde hørt et rygte om Tilas, men kunne ikke komme på, hvad det var.

“Selvmord, ulykke, hvem ved? Jeg tør dog gætte på, at det i hvert fald ikke er en nyhed for *7Plus*, det er helt sikkert. Det kan du hilse Bertil og sige.”

Det slog Meijstens, at det kunne være godt at have lidt småsladder fra den ansvarlige politimand, når han skulle forklare, hvorfor han ikke var kørt direkte tilbage til redaktionen. Selv om det aldrig ville komme i avisen.

“Kender I noget til den forulykkedes identitet?”

Tilas strøg tilsyneladende ubevidst hånden ned over frakken. “Jeg tror ikke, at ...” Han blev afbrudt af en betjent, der kaldte på ham. Han sendte Meijstens et træt nik og gik med faste skridt. Meijstens gik frem til kanten og lænede sig forsigtigt frem over rækværket. Naturligvis kunne man forestille sig en ulykke, en beruset mand der af en eller anden grund klatrede over stakittet og ud på afsatsen. Heller ikke noget dårligt sted for et selvmord. Det puslede i buskadsset, og Meijstens vendte sig om. Manden måtte have listet sig frem, efter at betjentene var forsvundet. Han var iført flere lag tøj og stank af sved. I favnen holdt han et par plasticposer.

“Hvor kommer du fra?”

“Västerås,” sagde den hjemløse forbavset, men indså så sin fejltagelse. “Jeg mener, derhenne fra, ved kirken.” Han slog sig selv med en knytnæve i siden, en underlig skamfuld gestus, der undrede Meijstens.

Han skævede venligt til den hjemløse. “Jeg kender flere fra Västerås, alle sammen guttermænd.”

Manden så forbavset op og smilede forsigtigt.

“Hvad hedder du?” spurgte Meijstens.

“Sven Emanuel.”

“Så du, hvad der skete her?”

Sven Emanuel vred sig uden at svare.

“Så burde du snakke med politiet. Eller mig.”

“Jeg kan ikke lide politiet.”

“Så kan du tale med mig.”

“Jeg så Skyggen, der gik hen mod kanten. De der øjne. Dem glemmer jeg aldrig.”

“Du så, da han faldt?”

“Nej, men jeg så Skyggen. Og ham den anden også.”

Meijtings flyttede sig lidt, så hans egen skygge i skæret fra gadelygten ikke skulle skræmme manden. “Men du så ikke, da han faldt?”

Sven Emanuel rystede på hovedet, og Meijtings gav ham et af sine visitkort. “Jeg vil tro, du bemærker et og andet, som politiet måske ikke ser. Du kan ringe til mig, hvis du kommer i tanker om mere.”

Sven Emanuel lod forbløffet tommelen glide hen over det glatte papir.

“Du kan også få mit hjemmenummer.”

Men Sven Emanuel virkede uvillig til at slippe kortet, så Meijtings tog et nyt frem og skrev nummeret oppe i det højre hjørne. Han var klar over, hvad Hanna ville sige, men det var for sent nu. Sven Emanuel hævede blikket, et genert smil gled hen over ansigtet, mens han stoppede kortet i inderlommen, som han lukkede med en sikkerhedsnål. Bevægelserne var langsomme og ceremonielle, som drejede det sig om betydningsfulde handlinger. Han stampede fødderne mod jorden og begyndte at puste varm luft i hænderne, der var vejrbitte og fulde af småsår. Det så ynkeligt ud, og Meijtings kom i tanker om, at han havde et par ekstra handsker i tasken.

“Vil du have dem her?” sagde han og fandt dem frem.

Uden et ord trak Sven Emanuel langsomt handskerne på, og med et sidste blik på Meijtings forsvandt han fra stedet.

Da Meijtings kom ud gennem porthvælvingen, dukkede Tilas frem af mørket. I hånden holdt han en lille, gennemsigtig pose med en rund ting i, lidt større end en mønt. Han lod posen glide ned i lommen. Havde han stået og ventet på Meijtings?

“Nå, fandt du en historie?”

“Som du selv sagde, det er ikke noget, vi kommer til at skrive om.”

“Hvorfor kom du så herop?”

Meijtsens granskede Tilas' ansigt. Det lød, som om han virkelig ville vide det.

“Jeg så afspærringen og ville vide, hvad det drejede sig om.”

Tilas rømmede sig. “Du spurgte om hans identitet.”

Meijtsens ventede.

“Han havde et albansk pas på sig.”

“Hans eget?”

“Det finder vi ud af i morgen, når retsmedicinerne har gjort ham i stand.”

Med et kort blik til afsked gik Tilas sin vej. Meijtsens drejede tankefuldt bilnøglerne mellem fingrene. Han bestemte sig for at efterlade bilen og i stedet gå ned mod Folkungagatan. Da han vendte sig om, bemærkede han, at Tilas stod og så efter ham.

3

“MAESTRO!”

Pludselig forekom Možels' bar fuld af liv. De hjalp ham af med jakken, trak en stol frem og råbte på øl. En eller anden følte på tasken og spurgte, om den indeholdt dokumenter, der ville vælte regeringen. Var han på sporet, et scoop? Lod de ham skrive om de store sager, eller var det bare komediespil det hele? Da Meijtens sagde, at han kun kunne blive en times tid, affejede man det. Da han bestilte en flaske mineralvand, troede de, det var hans spøg.

Bardisken var slidt, og på væggene hang der reklamer for tjek-kisk øl. Inde i den lille restaurant var støjen mere dæmpet, men i baren var lydniveauet højt som ved en privat fest. Han var ankommet midt i en diskussion om den nye kommercielle tv-kanal, der var begyndt at sende fra London; det fordummende program-udbud, faren ved magtkoncentrationen på mediemarkedet, og hvordan man på en eller anden måde kunne få en fod indenfor. Hurtigt gled samtalen ind på det sædvanlige. Forretningsideer der snart skulle realiseres, romaner der næsten var færdige, og dokumentarfilm der blot manglede finansiering. Meijtens sagde ikke noget og drak sin mineralvand. Der var stadig en time, til Bertil Andersson gik hjem.

Ingen kunne rigtig redegøre for, hvordan mændene i baren havde lært hinanden at kende. De havde simpelthen bevæget sig i de samme kredse; havde fundet hinanden på Možels og var blevet hængende. Af og til forfaldt enkelte medlemmer til en mere konventionel karriere, der gik ud over selskabslivet, eller stiftede en krævende familie. Som politibureauemedlemmer der falder i unåde,

forsvinder og aldrig siden omtales. Man talte heller aldrig om det lønarbejde, der forsørgede gruppens medlemmer. Det fungerede som en sjov historie eller som finansiering af de projekter, man egentlig syslede med. Ingen var ufin nok til at påpege, hvor længe disse midlertidige arrangementer havde stået på. Hanna kaldte dem for “egentlig-banden”, når hun var i det humør.

Da han mødte Hanna ti år tidligere, havde han hverken forpligtelser eller planer, der rakte mere end en uge frem i tiden, og han var så småt begyndt at spørge sig selv, hvorfor livet ikke altid kunne være så fri for bekymringer. Taxikørsel i weekenderne gav ham en lille, men stabil indkomst, og af og til vikarierede han som barpianist på de store hoteller for at have et godt svar, når folk spurgte ham, hvad han lavede.

De var mødtes til en fest, hvor hun var kommet med ved en fejltagelse. Han havde fortalt sin sædvanlige historie om, hvordan han to år tidligere ikke var blevet optaget på musikkonservatoriet på grund af en teknikalitet, og at han skrev på en bog om livet som barpianist. Om lurvede eksistenser og forretningsfolks bekendelser i ulvetimen. Hun havde ikke troet et ord, men var alligevel fulgt med ham hjem. Ingen af dem betragtede det som andet end en engangsforeteelse, og begge blev lige forbavsede, da middage fulgtes af morgenmad, og Meijtsens’ ellers så spartanske badeværelsesskab efterhånden fyldtes op. Til sidst måtte de indse, at de faktisk boede sammen.

Hun havde strengt taget været for ung, en forbløffende sød medicinstuderende, der skjulte en manke af kastanjebrunt hår og en gedigen middelklassebaggrund med en sixpence, som hun havde købt på et loppemarked. Ingen var i tvivl om, hvad det var, Meijtsens så i hende, men diskussionerne gik på, hvorfor hun havde valgt ham. På Možels antog man, at Meijtsens – ligesom sixpencen – var et udslag af hendes ungdommelige oprør. Og lettere at slippe af med end en tatovering.

Men årene gik, og samtlige forudsigelser blev gjort til skamme.

I begyndelsen havde Meijtsens stålsat sig mod bebrejdelserne, der

forekom uundgåelige. Om hans mangel på fremtidsplaner og ambitioner; om hans håbløse venner og uregelmæssige indtægter. Og så det andet, som de aldrig talte om. Men Hanna sagde bare, at det vel var hans egen sag, om han ville sløse sit liv bort, hvorpå hun fór af sted til sine forelæsninger og eksamener. Meijts blev alene tilbage i en alt for lille lejlighed og med alt for megen tid til at tænke.

At han lod sig indskrive på universitetet, var måske forudsigeligt og ikke specielt forpligtende. Men at han rent faktisk tog en eksamen på den fastsatte tid med historie som hovedfag, blev af flere anset som en mindre sensation. Han fortsatte med at forbløffe sine omgivelser ved at starte som ph.d.-studerende på historisk institut. På Možels sagde man sådan lidt svævende, at det var en platform for andre projekter. Ingen vidste, hvad hans nye løbebane egentlig indebar. Hanna kom tættere på sandheden, når hun hævdede, at det var en af Meijts' ulykkelige loyaliteter; denne gang rettet mod hans vejleder, den mærkværdige eksiltjekke Jakub Bem.

De var stormet frem som Don Quijote og Sancho Panza, havde fremturet med umulige teorier og arrangeret seminarer, hvor bare overskrifterne var nok til at skræmme de studerende væk og gøre kollegerne forfærdede. Meijts hævdede, at hans afhandling om Sveriges holdning under Kongokrisen ville kaste et helt nyt lys over den udenrigspolitiske linje i efterkrigstiden. De institutioner, der uddelte forskningslegater, var mere tvivlende, og Meijts hutlede sig igennem med kortvarige stipendier og stadig mere taxikørsel i weekendnætterne.

På denne tid var Hannas sixpence vendt tilbage til genbrugsmarkedet, og den charmerende manke blev holdt i ave af en stram og elegant frisure. Selv var han begyndt at snakke løs om at skrive populærvidenskabelige bøger, og Hanna var klog nok til ikke at stille nærgående spørgsmål.

Da Hanna blev færdig som læge, fik hun en toværelses lejlighed i Vasastan af sine forældre, lige så meget en opmuntring som en opfordring til at komme videre. I en sidebemærkning, der var tilstrækkelig høj til, at Meijts kunne høre den, havde Hannas

søster udtrykt det tydeligst: Det har været drønskægt, helt sikkert. Men har du ikke tirret far længe nok nu?

De sørgede for at holde en pause, og Meijtsens kastede sig blindt ud i endnu mere underbetalt undervisning, ufinansieret forskning og lange taxivagter. En aften stirrede han op i loftet i sin lille lejlighed, netop det sted hvor Hannas loftslampe havde hængt, og indså, hvor skræmmende velkendt alting føltes. Da han en sen aften på Možels meddelte, at han sprang fra den akademiske karriere, var ingen blevet forbavset. Heller ikke nyheden om, at han ville satse på journalistik, vakte andet end mekanisk bifald. Flere af dem var – egentlig – skribenter af en slags, eller ville have været det, hvis det ikke havde været for branchens håbløshed.

Men Meijtsens manglede som sædvanlig tålmodigheden til at sætte sig ind i den praktiske side af sagen. Da der kom besked fra den østtyske regeringstalsmand, om at Berlinmuren skulle åbnes, ventede han ikke på forskud eller bestillinger, men købte en billet for penge, han strengt taget ikke havde.

I et par intensive uger arbejdede han som besat. Om dagen interviewede han regeringsembudsmand, vagter og demonstranter. Om natten sad han i et usselt, lejet værelse og skrev artikel efter artikel som i trance. Flere redaktører mente, at de var ganske udmærkede, interessante både indholdsmæssigt og stilistisk. De var oven i købet så venlige at foreslå flere andre publikationer, hvor de måske passede bedre.

Hans plan havde egentlig været at løbe på Hanna som ved et rent tilfælde, så snart hans nye karriere havde taget fart. Men en sen aften efter Berlinfiaskoen adlød hans ben ikke hovedet, og han dukkede uanmeldt op uden for hendes dør. Som en hjemløs kat, havde hun åbenbart senere betroet en veninde, lige så kærlighedshungrende som velkommen. Han flyttede ind mod at love en hel masse, som ingen af dem længere orkede at huske på.

Betydeligt fattigere, men en erfaring rigere, valgte Meijtsens i stedet at rette opmærksomheden mod de specialiserede månedsmagasiner. Han gik til opgaven med samme grundighed, som han

i andre perioder havde viet pianosonater og historiske essays. I løbet af en lang nat med flere kander jasminte og et bundt tidskrifter som *Mat och Vin*, *Motormagasinet* og *Skärgårdsliv* fyldte han en hel blok med notater og ideer.

Nogle dage senere tumlede han med missende øjne ud fra Kungliga Biblioteket. Uvant med dagslyset, men med tasken fuld af notater, der gjorde ham til specialist i så vidt forskellige emner som jagthunde, cigarer og husrenovering.

Da Meijters traf de redaktionschefer, han nøje havde udvalgt, blev de mødt af en skribent, der virkede intelligent og som skabt til netop deres tidsskrift. Det var ikke bare interessen og den forbløffende detaljerede viden. Der var også noget i hans væsen, der tiltalte dem. Noget de ikke rigtig kunne sætte fingeren på. Hans skarpe formuleringer om Fredningsstyrelsens håndtering af ulvespørgsmålet tiltalte redaktøren på *Jakt och Hund*, og chefredaktøren af *Skärgårdsliv* kunne ikke undgå at blive imponeret af, at han tilsyneladende kendte hvert bådhus og vig på hendes elskede Gräsö. Hun ville have bedt ham om at skrive noget om emnet, hvis det ikke lige var for det, at hun faktisk selv havde offentliggjort en lignende artikel for en del år siden.

Set i det rent økonomiske perspektiv, som Meijters sjældent selv anlagde, blev resultatet af alle disse anstrengelser magert. Bortset fra nogle dårligt betalte strøartikler lykkedes det ham kun at etablere et mere regelmæssigt samarbejde med *Jakt och Hund*. De kunne desværre ikke betale særlig godt, ikke under de nuværende omstændigheder, undskyldte chefredaktøren. Til Hannas fortvivlelse havde Meijters viftet spørgsmålet af som perifert. Hver artikel krævede desuden masser af research, eftersom Meijters ikke brød sig om hunde og aldrig havde haft et gevær i hænderne. På Možels fik hans klumme *Fågelhunden* nærmest kultstatus, men det lykkedes ham at undgå at fortælle Hanna, hvor meget han egentlig tjente på sine skriverier. Han skjulte den kendsgerning, at han kørte stadig flere taxipenge ind ved at sige, at han sad på Možels.

Da det hele nærmede sig bristepunktet, kom opringningen fra *7Plus*, det selvstændige ugemagasin til den store morgenavis. Det var en af de mange aviser, der ikke havde købt artiklerne fra Berlin og aldrig svaret på hans forskellige ansøgninger. Et vikariat, forklarede man. Seks måneder. Allround reporter, forefaldende opgaver. Var han interesseret? Han havde sagt ja tak, inden de overhovedet havde nået at undskylde lønnen. De sagde, at det bare var et midlertidigt vikariat, en der kunne tage sig af de mindre glamourose opgaver indtil videre. En forlængelse var næppe sandsynlig, antydede man, og endnu mindre en fast stilling.

Men de vidste naturligvis heller ikke, at Meijters nogle dage tidligere havde haft en taxitur med en ung kommunaldirektør, og heller ikke, hvad denne i halvberuset tilstand havde fortalt. Til at begynde med havde han arbejdet på historien om aftenen, i weekender og ledige stunder. Da han havde fundet et par interessante mødereferater og en underordnet embedsmand, der var villig til at være anonym kilde, havde Bertil Andersson givet ham mere tid, men nu var nyhedschefens tålmodighed ved at bryde. Meijters vidste, at det var hans eneste chance for en fast stilling. Et nyt liv og løsningen på det andet, som Hanna og han aldrig talte om.

Meijters så atter på Možels' ur. Nu var den ni. Selv ikke Bertil Andersson blev så længe. Han ville få redaktionen for sig selv og hele natten til at skrive artiklen om kommunens affærer. Den sande historie uden nogen falske tilståelser. Med et nik til de andre gled han stille ud i efterårsaftenen.

“DET HOLDER IKKE.”

Bertil Andersson smed kladden foran sig. Derefter gned han sig i ansigtet med sine store næver, som vaskede han sig i koldt vand. Meijtens havde været på redaktionen hele natten og nåede ikke at reagere, før nyhedschefen fortsatte:

“Du har ganske enkelt ikke belæg for det her om kommunalbestyrelsens medvirken. Det er alt sammen meget snedigt udtænkt, men det holder ikke. Ikke i min avis.”

Med det ene øje halvt lukket og det andet spærret op gloede han mistænksomt på Meijtens.

“Hvad sagde ham Sjöbage i går?”

Meijtens havde selvfølgelig indset, at han før eller siden måtte besvare det spørgsmål. Hans plan, for så vidt som han havde haft en, havde været først at overbevise Bertil Andersson med en artikel, der trin for trin afslørede de virkelige forhold. Så måtte selv nyhedschefen indse, at Sjöbages tilståelse var et desperat falsum. Modvilligt tog han båndoptageren frem, der var ikke andet at gøre. De lyttede i tavshed til Sjöbages tilståelse, og nyhedschefen røbede ikke med en mine, hvad han tænkte. Da Meijtens slukkede båndoptageren, lænede Andersson sig tilbage.

“Du har sikkert en knippelgod forklaring på, hvorfor intet af dette er med i artiklen.”

Da Meijtens begyndte at sige noget, hævede nyhedschefen afværgende hånden.

“Lad mig forsøge at resumere. Du mener naturligvis, at han har fundet på det her for at beskytte sine overordnede. Af grunde vi

ikke forstår. Det er jo åbenlyst, eftersom det ellers ikke stemmer med de teorier om kommunalbestyrelsens medvirken, som du har reklameret med her på redaktionen de sidste uger. Undskyld, måneder. Du vælger derfor at ignorere hans udtalelser og går videre med artiklen, som du hele tiden har ment, den bør skrives.”

Så dæmpede Bertil Andersson stemmen. Den var nu forræderisk blid.

“Men først standser du et par timer for at tjekke en forulykket albaner i stedet for at besvære din chef med, hvad der er sket. Det vender vi tilbage til, tro mig.”

Nyhedschefen rejste sig og gik hen til den glasvæg, der skilte hans kontor fra redaktionslokalet. Ingen af dem sagde noget i lang tid.

Meijtens lagde armene over kors og lænede sig tilbage. “Han er ikke nogen småfusser, det er jeg sikker på.”

Bertil Andersson så stadig ud over redaktionslokalet. Ligesom chefredaktør Sverker Rydman og flere af redaktionens journalister var han blevet håndplukket fra moderselskabets avis. Den tunge krops langsomme bevægelser og de blegblå øjnes distræte vandring vidnede om, at han bittert fortrød, at han var hoppet med på den nye satsning.

“Jeg ved, hvordan det er. Man følger dem i ugevis, lærer dem at kende. Det er indlysende, at de ikke nødvendigvis er skurke, bare fordi de har fået fingrene klemt fast i syltetøjskrukken. Men det er ikke vores job at frikende dem eller fælde dem, kun at rapportere det, vi ved.”

“Og jeg ved, at det ikke er så enkelt.”

Bertil Andersson rystede på hovedet, men det var, som om det mere var af medlidenhed end af irritation.

“Du tror, at du ved det, for du er kommet for tæt på. Problemet er, at du arbejder alene med det, men det har jeg hele tiden ment.”

Meijtens fulgte Anderssons blik ud mod den unge kvinde, der netop trådte ind på redaktionen. Nogle hilste, og hun nikkede afmålt tilbage. Med sit mørke, pageklippede hår og sit sorte,

stramtsiddende tøj lignede hun næsten en silhuet mod det hvide kontorlandskab. Da hun nåede frem til sin plads, smed hun frakken over stoleryggen og begyndte at bladre i nogle papirer uden at sætte sig. Normalt var hun den sidst ankomne på redaktionen, men man sagde, at hun kom tidligere på udgivelsesdagen for at overvåge, hvor megen plads hendes artikler fik.

“Nej,” var det eneste, Meijts fik frem. Der var for meget at sige, og han havde desuden sagt det før.

“Nu er det en typisk Petrini-historie.”

“Jeg vil ikke have, det bliver sådan en artikel.”

“Der er ingen, der tvinger dig til at skrive den, men vi kan ikke trykke den version, du har. Den er for tynd, og du kan ikke bruge mere tid på den, hvis vi skal nå at få noget sat sammen til denne uges nummer. I hvert fald ikke på egen hånd. Vi sender til tryk i dag, og jeg må have besked, om vi skal sætte den på. Tænk over det, og kom tilbage til mig om en time.”

Da Meijts læste sin artikel igennem, indså han, at hans chef havde ret. De ansvarlige havde dækket deres spor godt med den loyale kommunaldirektør. Det havde krævet en del benarbejde, men disse mennesker beherskede den slags trin. Inde i nyhedschefens glasbur diskuterede Andersson et eller andet med Natalie Petrini. Hvis han ikke afleverede en ny version, der holdt, ville de lade hende overtage den, det var han sikker på.

Pludselig blev han irriteret på Sjöbage. Hvorfor havde han kastet alle de moralske dilemmaer i favnen på Meijts? Hvad forventede han, at Meijts skulle gøre? Sjöbage skulle nok klare sig, partiet ville gemme ham af vejen i et eller andet oplysningsforbund, til han havde indset sine fejltagelser. Det ville tage ham et par år længere at blive departementschef, det var det hele. Hans aftrædelsesvederlag ville være mere, end Meijts havde tjent de sidste ti år.

Meijts smed kladden i papirkurven og begyndte at skrive artiklen om. Nu handlede den om en kommunaldirektør, der havde overskredet sine beføjelser.

Det var først, da det hele var overstået og avisen gået i trykken, at det slog ham, at han kun havde sovet nogle få timer de sidste døgn. Han opfattede dårligt nok alle lykønskningerne og rosen. Selv Sölvebring, redaktionens kværlulant, roste Meijstens' indsats.

“Man snakker meget om metoder og analyser i denne branche, men det her er, hvad det handler om. Stædighed og benarbejde.”

Da Meijstens kom hjem, faldt han næsten omgående i søvn. Han havde hverken orket eller nået at tænke efter. Men med den ene fod allerede i drømmeland, var det ikke Sjøhage, han mødte. Det var ham den hjemløse, han råbte noget, som Meijstens ikke kunne høre. Herligt, han ville drømme om noget uden betydning.

* * *

Sven Emanuel bevægede sig hurtigt og rykvis op ad trapperne fra Stadsgårdsleden. Han havde ikke turdet gå tilbage før nu og havde i stedet sovet under en viadukt. Et hurtigt blik over skulderen, men politiet var der ikke. De havde set ham, efter at han havde talt med journalisten, og naturligvis udspurgt ham, men Sven Emanuel havde ikke sagt noget.

Han ville ikke sige et kvæk, ikke til dem.

Jeg kender flere fra Västerås, alle sammen guttermænd.

Sven Emanuel så på handskerne og følte varmen, de var helt bløde, og han ville være meget forsigtig med dem. Så tænkte han på, hvordan hans nye ven havde halet de fantastiske handsker op af tasken: som en tryllekunstner.

Jeg vil tro, du bemærker et og andet, som politiet måske ikke ser. Han ville ikke skuffe tryllekunstneren. Han skulle få at se, at han havde gjort det rette, da han betroede Sven Emanuel de magiske handsker. Bare vent. For efter at han havde talt med politiet, var han kommet i tanker om noget.

Han var kommet i tanker om, hvor han havde set Skyggen før.